



„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 21 (387)
Anul X (2019)
7 Iulie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII

PRIMĂVARA SE CUNOAȘTE DUPĂ FLORI, CA VARA DUPĂ SPICE

Domnul ne poruncește să privim la florile de câmp pentru a dobândi de la ele un anumit folos duhovnicesc, căci așa cum alina, zburând din floare în floare, adună din ele mierea, așa și noi, privind la flori nu numai cu ochii cei trupești, ci și cu ochii duhovnicești, să adunăm dulceața duhovnicească și să dobândim anumite cunoștințe.

Sfântul Ierarh Dimitrie,
Mitropolitul Rostovului

Crinul este împăratul florilor; iar când se spune în Evanghelie: „**Luați seama la crinii câmpului**” este același lucru cu a spune: luați seama la florile de câmp. Domnul ne poruncește să privim la florile de câmp pentru a dobândi de la ele un anumit folos duhovnicesc, căci așa cum alina, zburând din floare în floare, adună din ele mierea, așa și noi, privind la flori nu numai cu ochii cei trupești, ci și cu ochii duhovnicești, să adunăm dulceața duhovnicească și să dobândim anumite cunoștințe.

În primul rând, Domnul nostru, învățându-ne **sărăcia** sau, mai bine zis, faptul de a nu ne îngriji peste măsură de dobândirea averilor, de mâncare, de îmbrăcăminte, de po-doabe, de bogății, ne poruncește să privim la florile câmpului cum cresc: „nu se ostenesc, nici nu torc”. Iar Dumnezeu, „**astfel le îmbră-**



că”. Să nu crezi că Dumnezeu, prin aceste cuvinte, ne interzice să muncim și să avem griji pentru viața de zi cu zi, nu. El și lui Adam i-a poruncit să aibă hrană din osteneala mâinilor sale și să-și dobândească pâinea în sudoarea frunții. El interzice numai grija cea peste măsură care este unită cu păcatul și cu primejdia; Domnul vorbește despre aceia, care nu nădăjduiesc în voia lui Dumnezeu, caută cu nesaț bogățiile, îl uită pe Dumnezeu și îl asupresc pe aproapele lor prin jaf, hoție, tâlhărie și toate nedreptățile: iată, acestora le poruncește Dumnezeu să privească la păsările hrănite de El și la florile îmbrăcate de

El și să se lase mai mult în voia Lui cea Sfântă, decât în grijile lor. Așa cugetă și Sfântul Ioan Gură de Aur: „**Dumnezeu nu ne oprește să muncim, căci și Sfântul Apostol spune: «Cel ce nu muncește, să nu mănânce»;** Dumnezeu ne poruncește numai să nu ne lăsăm în toate în grijile noastre și să nu îl uităm pe El. Noi trebuie să muncim după măsura puterilor noastre, iar pentru mântuirea sufletelor noastre să ne străduim cu toată sârguința și cu toată curăția”. Așa vorbește Sfântul Ioan Gură de Aur.

(Sursa: *doxologia.ro*)

SFÂNȚA MUCENIȚĂ CHIRIACHI

Sfânta Muceniță Chiriachi este cinstită pe 7 iulie. Sfânta Chiriachi a trăit în secolul al III-lea, în vremea împăratului Dioclețian. S-a născut din părinți creștini, într-o duminică. Acesta a fost și motivul pentru care **Dorotei** și **Evsevia**, părinții ei, i-au pus numele **Chiriachi**, care în limba greacă înseamnă *duminică*. Sfânta Chiriachi a refuzat multe cereri de căsătorie, invocând că ea este logodită cu Mirele Ceresc și că-și dorește să moară fecioară. Unul din preten-

denții respinși i-a spus împăratului Dioclețian că este creștină. Din momentul aflării acestei vești, Sfânta Muceniță va fi supusă la multe chinuri. Acoperită de răni din cap până în picioare, ea va fi tămăduită în chip minunat de un înger. În urma acestei minuni, mulți păgâni au crezut în Hristos și au primit moartea mucenicească.

Sfânta Chiriachi i-a spus ighemonului: „Vezi bine că nicum nu mă poți întoarce de la credința mea. Căci de mă arunci în foc, mai

înainte de mine Cei Trei Tineri în foc au fost aruncați și prin credință s-au mântuit; iar de mă arunci la fiare, mai înainte de mine marele Daniil Prorocul la fiare a fost aruncat, dar prin credință s-a mântuit; iar de mă arunci în mare, mai înainte de mine Iona Prorocul a fost în pântecul chitului trei zile și trei nopți și prin credință s-a mântuit; dacă tăișului sabiei mă dai, mai înainte de mine Cinstitul Botezător Ioan sabiei a fost dat și credințioșia lui l-a mântuit. Căci ca și tuturor acestora, mie viața îmi este a muri pentru Hristos.”

Mâna dreaptă a Sfintei Chiriachi se află în Catedrala episcopală din Huși din anul 1763.

CUVINTE DUHOVNICEȘTI

SĂ FII TOTDEAUNA SIMPLU
ȘI FĂRĂ DE RĂUTATE

Sârguiește-te, fiule, ca să fii totdeauna simplu și fără de răutate și să nu ai unele gânduri în inima ta și altele în gura ta, pentru că aceasta este vicleșug și înșelare. **Să fii adevărat, iar nu mincinos**, fiindcă minciuna este de la cel viclean. Niciodată **să nu răsplătești răul cu rău** și, măcar de ți-ar face cineva rău vreodată, iartă-l, ca și pe tine să te ierte Dumnezeu. Dacă te-ar lupta gândul rău, **roagă-te din tot sufletul pentru fratele acela** și va fuți gândul rău de la tine. Vezi, să nu primești patima pizmei, ca să nu te înghită diavolul de viu. Ci mai mult mărturisește-ți gândurile și roagă-te lui Dumnezeu să te izbăvească de o primejdie ca aceea. De ai vedea pe cineva greșind, să nu-i zici, nici să-l osândești, nici să-l urâști, ca să nu cazi și tu în același păcat. Ci mai bine, să zici: „Eu mai rău sunt și azi e rândul aceluia, iar mâine, al meu”.

Să știi că **dracii se tem de post, de priveghere, de înfrânare, de smerenie, de rugăciune, de lacrimi și de celelalte fapte bune**. Dacă voiești să-ți dăruiești Dumnezeu lacrimi și umilință, și nepătimire, adu-ți aminte de moarte totdeauna și de mormântul tău și vei ajunge la aceasta. De vei fi înșelat de diavol și vei cădea într-un păcat, mic sau mare, să nu cazi în deznădăjduire, ca să nu pieri, ci să alergi la mărturisire și pocăință și să pui iarăși început bun și Dumnezeu te va ierta și nu Se va întoarce de la tine.

Înfrânarea limbii stă în a nu răspunde, a nu grăi lucruri spurcate, a nu ocări, a nu osândi, a nu blestema, a nu minți, a nu grăi de rău pe cineva, nici a judeca pe altul. Înfrânarea ochilor stă în a nu privi fără de rușine la față străină, nici a căuta la față frumoasă și cu bun chip. **Înfrânarea gându-**

lui se arată atunci când vine gândul cel rău, fără de rușine, în a nu te supune lui, nici să te împaci cu el, nici să-l primești. Ci, mai mult, să te scârbești și să te lepezi de el. Lovește-ți fața ta și pieptul și cu suspine și cu lacrimi să strigi către Stăpânul Hristos și să zici: „**Miluieste-mă, Doamne, și nu mă lăsa să pier. Miluieste-mă, Doamne, că neputincios sunt**. Rușinează, Doamne al meu, pe dracul cel ce-mi fură nădejdea mea. Umbrește capul meu cu darul Tău în ziua războiului diavolesc. Pe vrăjmașul care mă biruiește biruiește-l, Doamne. Gândul cel ce mă înfricoșează, alină-l cu mângâierea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu”.

Înfrânarea pântecelui stă în a nu te sătura niciodată de bucate, nici de băutură, nici să dorești, nici să cauți bucate și de mult preț. Dacă vrei să te mântuiești, fă-te înfrânat, smerit la minte, îndelung răbdător și niciodată să nu deznădăjduiești de pocăință. Dacă vrei să înaintezi, mai degrabă primește-ți rugăciunea, înfrânarea și dragostea. Și așa îți vei mântui sufletul tău de toate ispitele vrăjmașului. Dumnezeului nostru slavă!

(Sfântul Nil Pustnicul | Sursa: doxologia.ro)

DE CE ESTE NEVOIE DE PÂINE ȘI VIN
LA POMENIREA MORȚILOR

Dintre lucrurile sau darurile absolut necesare pentru săvârșirea slujbei înmormântării, a parastaselor sau a pomenirilor morților, în general, și a Sfintei Liturghii, în special, fac parte și cele două elemente principale ce întrețin viața omului: **pâinea și vinul**.

Pâinea, colacul sau prescura sunt necesare ca daruri pentru cel adormit, întrucât ele reprezintă, datorită compoziției lor, trupul celui răposat. Grâul, ce stă la baza acestor compoziții, este arătat de către Mântuitorul ca simbol al învierii morților. După cum grâul, pentru ca să încoltească, să crească și să aducă roadă trebuie să fie mai întâi semănat sub brazdă de pământ, ca să putrezească, tot așa și trupul celui răposat se îngroapă în pământ ca să putrezească și după aceea să învieze întru nestrucăciune.

Al doilea element prezent ca dar pentru sufletul celor adormiți este **vinul**, al cărui simbolism este acela al aromelor sau balsamului cu care femeile mironosițe au uns Trupul lui Iisus după moarte. Stropirea cu vin peste mort sau peste daruri este simbol al curățirii de păcate.

Dar, aceste daruri nu au un caracter pur material sau simbolic, ci ele fiind vitale vieții umane sunt importante și accederii în viața veșnică, fiindcă din aceste elemente se face **Sfânta Euharistie**, iar oferirea lor de pomană pentru sufletul celui adormit ne aduce aminte de împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, din viața aceasta. Întrebuintarea pâinii și vinului este simbol al vieții veșnice pe care o aduce transformarea acestor daruri în



Sfânta Euharistie. Pentru cei care nu s-au învrednicit de aceste daruri în această viață, Biserica se roagă prin darurile de vin și prescură aduse în fața Sfântului Altar de către cei rămași în viață, din care se săvârșește jertfa euharistică pentru sufletele celor adormiți din familia lor.

Aducerea darurilor de pâine și de vin reprezintă contribuția credincioșilor la Sfânta Jertfă de la Sfânta Liturghie, constituind baza materială a acestei jertfe, daruri aduse atât pentru cei vii, dar și ca prin ele să fie pomeniți cei adormiți prin prezența lor pe Sfântul Disc și prin spălarea păcatelor lor în Sângele curățitor al Domnului din Potir. Fiecare membru al Bisericii trebuie să contribuie la aducerea acestei jertfe, să facă un act de ofrandă. Darurile de pâine și de vin pe care le aducem la Liturghie sau pe care le oferim de pomană în memoria celor adormiți simbolizează propria noastră viață.

În momentul aducerii la proscomidie, atât pâinea sau prescura, cât și vinul – provenite

cea dintâi din contopirea atâtor boabe de grâu, iar cel de-al doilea din zdrobirea atâtor boabe de strugure într-o singură substanță – simbolizează **unitatea în duh a Bisericii**, adică a totalității membrilor ei, atât vii, cât și adormiți. **Sfântul Ioan Gură de Aur** spune că „după cum pâinea e unirea multor boabe adunate, așa încât să nu se arate grăuntele, ci ea să fie acele grăunte, fără ca în unirea lor să fie vădită deosebirea dintre ele, tot astfel și noi ne unim cu alții și cu Hristos”, iar **Fericitul Augustin** adaugă: „Fraților, amintiți-vă cum se face vinul. Multe bobite atarnă de un ciorchi-ne, dar mustul din bobită se confundă în unitate. În acest fel, Domnul ne-a înfățișat pe noi înșine în El, a voit ca noi să-l aparținem și a consfințit, pe altarul Său, taina păcii voastre și a unității noastre”.

Miridele sau părțile scoase din prescuri pentru fiecare credincios pomenit, viu sau adormit, grupate alături de cele pentru sfinți în jurul Agnetului, care Îl reprezintă pe Mântuitorul în mijlocul Bisericii Sale universale, închipuie integrarea sau încorporarea noastră în această mare familie cosmică a Bisericii unice, triumfătoare și luptătoare, al Cărei Cap este Hristos, Mântuitorul și Întemeietorul ei. Astfel, darurile de pâine și de vin oferite spre pomenirea celor adormiți reprezintă legătura noastră cu ei în unitate, în același trup tainic și de pe același jertfelnic ce nu este condiționat de spațiu și de timp.

(Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, *Bucuria sfințitoare a Liturghiei. Studii de Teologie Liturgică*, volumul III, Ed. Andreiană, Sibiu, 2014, pp. 72-74)